

Nr 170.

Av herr **Holmström**, om höjning av det i förordningen angående skatt för hundar bestämda skattemaximum.

I en till 1923 års riksdag avlåten proposition med förslag till förordning angående skatt för hundar (nr 200) föreslog Kungl. Maj:t bland annat, att hundskatten — med vissa undantag — skulle vara obligatorisk samt att densamma skulle av kommunen bestämmas till lägst fem, högst trettio kronor. Omförmälda förslag godkändes av riksdagen och förordning i ämnet utfärdades av Kungl. Maj:t den 17 maj 1923 (Sv. förf.saml. 116/1923).

Tager man del av den i omförmälda proposition ingående historiken finner man att maximibeloppet för hundskatten tid efter annan höjts. Sålunda fattade 1859—1860 års riksdag beslut att varje stad liksom varje socken på landet skulle äga att för längre eller kortare tid bestämma en årlig skatt, ej överstigande fem riksdaler riksmünt, som inom kommunen boende hundägare skulle erlagga för varje hund.

Genom ett riksdagens beslut av år 1877 höjdes skattebeloppets maximum till 15 kronor för att slutligen enligt Kungl. förordningen den 17 maj 1923 ytterligare höjas till trettio kronor.

Som motiv för skattens utgående framfördes redan vid 1859—1860 års riksdag önskvärdheten av en »minskning i det alltför stora antalet av hundar, som utan något gagn underhållas och i synnerhet i huvudstaden åstadkomma allmän vantrevnad».

Och reduceringen av hundstammen angavs också som ett av de främsta skälen för höjningen av skattemaximum i 1923 års proposition. I detta hänseende tillåter jag mig hänvisa till Svenska stadsförbundets yttrande, där särskilt framhålles, att »hundskattens syfte numera främst torde vara att hålla hundarnas antal inom skäligen gränser samt främja allmänna ordnings- och hälsovårdsintressen».

I en till Kungl. Maj:t den 31 augusti 1922 avlåten framställning om införande av obligatorisk hundskatt, framhöll medicinalstyrelsen att det icke endast var allmänt hygieniska och veterinärhygieniska skäl, som betingade en sådan åtgärd, utan också bland annat, att den obligatoriska beskattningen antagligen skulle medföra den fördelen att hundarnas antal minskades.

De s. k. jaktsakkunniga berörde också i sitt betänkande av den 15 maj 1922 denna fråga. Sålunda förordade de sakkunniga införande av obligatorisk hundskatt, därvid de framhöllo, att det större antalet jägmästare, som yttrat sig, rekommenderade en sådan skatt och *i allmänhet förhöjd hundskatt*, då därigenom hundarnas antal och säkerligen därmed också skadegörelse avsevärt skulle minska.

Huru har nu införandet av den obligatoriska hundskatten och särskilt då en förhöjning av hundskattens maximum verkat? Har hundskatten reducerat hundstammen?

För motionären har tillförlitlig utredning avseende landet i dess helhet icke stått till buds. Emellertid förefinnes sådan för huvudstadens vidkommande och denna torde vara nog så belysande för att ett svar på ovan framställda frågor skall kunna lämnas.

Förordningen den 17 maj 1923 angående hundskatten trädde i kraft den 1 januari 1924. Från och med nämnda år har hundskatten, som dessförinnan utgjorde 15 kronor för huvudstadens del, utgått med maximum 30 kronor.

Nedan angivna siffror giva en ganska klar bild över, hur höjningen i hundskatten verkat i Stockholm.

År	Beskattade hundar		År	Beskattade hundar	
	Hela antalet	Antal per 1,000 invånare		Hela antalet	Antal per 1,000 invånare
1910	2,687	7.9	1920	4,592	11.1
1911	2,575	7.5	1921	5,310	12.6
1912	2,531	7.3	1922	6,348	15.0
1913	2,911	8.3	1923	7,384	17.4
1914	3,201	8.4	1924	7,433	17.3
1915	3,327	8.6	1925	7,230	16.5
1916	3,806	9.7	1926	7,428	16.8
1917	4,151	10.2	1927	7,459	16.5
1918	4,398	10.6	1928	7,480	15.7
1919	4,062	9.9	1929	7,416	15.7

Denna översikt utvisar, att hundantalet såväl i och för sig som i relation till folkmängden nästan oavbrutet stigit under tidsperioden 1910—1928. Den från och med år 1924 verkställda förhöjningen har för Stockholms vidkommande icke medfört någon väsentligare förändring i hundantalet.

Då syftet med förhöjningen var att möjliggöra en begränsning av antalet hundar, har sålunda, vad Stockholm angår, detta icke kunnat uppnås inom för närvarande gällande skatteskala. Härför erfordras ytterligare höjning av skattens belopp. Detta kan icke ske utan en ändring i maximistadgandena. En sådan synes enligt min mening vara välbetänkt. Härvid torde böra uppmärksammas, att detta maximum höjes till ett sådant belopp, att kommunerna beredas frihet att inom en rätt så vid marginal reglera hundskatten.

Vid sådant förhållande anser jag det lämpligt, att skattemaximum fastställas till 100 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag,

att riksdagen ville för sin del besluta, att ändring vidtages i 4 § i kungl. förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar, varigenom skattemaximum sättes till 100 kronor.

Stockholm den 22 januari 1931.

Nils Holmström.

